

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

31. srpna 1997

Číslo 4

KDYŽ 66 HODIN PRŠÍ

a louky, ani pole, ani les už nemají žízeň a rybníky, jezy a hráze toho mají už plné zuby, když poklidné hladiny našich všedních dní rozčeří neklidné hladiny rozvodněných potoků a řek, když ráno vyrazíme do práce a ono není kudy, protože málokdo má doma necky, natož lepší plavidla, když gumáky nestačí a z temné oblohy voda stále padá a z potoků a řek stále stoupá, když špinavý proud přikrývá stále širší a širší pruh země a plazí se jako podivný hučící had mezi stromy a domy a zaplňuje každé místo, když začíná plavat i to, co nikdy neplavalo, kamení plave do kopce, trhají se břehy a hráze, padají stromy, mosty, domy.....

.....pak člověk, mnohdy se nazývající nebo se chovající jako neomezený vládce přírody je najednou zaskočen, je bezmocný, je zděšen.

A protože to chvíli trvá než se i ješitnost a pýcha v přívalu vody rozpustí, honem se snaží vinu za takové neštěstí na někoho nebo na něco hodit. Nejlépe na toho, kdo se nemůže ohradit. Takže prohlásíme: „Za to může příroda a její rozzuřené živly“. A tu si také rychle vzpomenou na Boha právě Ti, co jeho existenci do té doby tvrdošíjně popírali (pro které je tvůrcem všeho stvoření „Souhra náhod“) a vítězoslavně prohlásí na adresu těch druhých: „Pročpak to ten váš Bůh nezastaví, proč to vůbec dopustí!“a dost možná že se i mnohým z nás, křesťanům, chce podobně křičet s nimi. Tím se však voda nezastavuje. Mohli bychom zkusit ještě zakřičet: „Hej, ty! Souhro náhod! Co to děláš, proč na nás pouštíš tolik vody? Okamžitě přestaň!“ Avšak výsledek by byl opět nulový.

Člověk je pokořen přírodou a jeho vlastní hloupost ho před Bohem Stvořitelem ještě zmenšuje. Do lidských příbytků, do lidských duší se nezadržitelně vkrádá smutek, strach, úzkost. Někteří ještě horečně pracují, zachraňují ze svého majetku co se dá, jiní už odevzdaně, nepřítomně hledí na zpusťovaný dům, zahradu - jako ve zlém snu, po tvářích se kutálí slzy lítosti a zoufalství. Dlouho pěstovaný a šlechtěný žebříček hodnot mnohých lidí začíná dělat kotrmelce. Lidé začínají upřednostňovat pouze skromný výčet věcí pro základní existenci, někdy už jen zdraví nebo holý život

svůj či svých nejbližších. Obrovská psychická zátěž pro všechny povodní zasažené i pro ty, kteří bezmocně přihlížejí.

A do této atmosféry letí éterem další záplava. Tentokrát záplava špatných zpráv a zdrcujících informací. Množí se různá povodňová zpravodajství. Novináři, reportéři - všichni se předhánají kdo vydá častější a hroznější zprávy.

„.....běsnící živel ničil, pustošil, zabíjel. Třetina území je zatopena.....“ Takto „uklidňují“, již tak vyděšené obyvatele postižených oblastí, někteří reportéři či moderátoři např. z TV Nova.

Komu slouží nebo komu mají pomoci takové zprávy? Myslím, že především těm, kdo je vydávají. Ano. Neuvěřitelný lidský hlad po všelijakých senzácích - to je přesně to, na čem se dá hodně vydělávat. Jen je třeba pilně nashromážděné špatné zprávy ještě šikovně „přišpatnit“. Když se řekne „běsnící živel“ hned je to zajímavější.

Odstraníme-li však tuto ošklivou nálepku, zjistíme, že se jedná o obyčejnou, ale také zázračnou vodu s jejímž momentálním přívalem se člověk nedokázal dobře vypořádat. Přesto to není žádná zákeřná šelma, ale životodárné médium. Voda už po miliony let působením tepla a větru vykonává neustálý koloběh, především pak proto, aby umožnila život na naší planetě. Pochopitelně to nedělá sama od sebe, nýbrž z vůle Stvořitele. Veškerý její pohyb je naprosto spoután fyzikálními zákonitostmi a nikdy je nemůže ani v nejmenším porušit, zpronevěřit se svému poslání, někde si zalenošit, nebo jinde zneužít svou sílu. Chová se naprosto přirozeně. Nemá inteligenci ani svobodnou vůli.

Naproti tomu člověk je ustanovený a uzpůsobený jako uživatel a správce Země, aby mohl strážat po tisíciletí zkušenosti s chováním přírody, tedy i vodních toků s jejich silou a výkyvy. Z těchto a dalších poznatků z oboru geologie, fyziky, stavitelství pak může vycházet při osídlování a proměňování krajiny ke své potřebě. Že ne vždy se to daří bezchybně o tom jsme se mohli přesvědčit. Člověk někdy přírodě nerozumí, někdy ji podcení. Výsledek je ten, že jí překáží, čímž si zadělá zpravidla na nemilé překvapení.

A jak je to s tou třetinou zatopeného území? To je taky pěkná „kachna“ - dost divoká a dost vykrmená. V prožívaném neštěstí na klidu jistě nikomu nepřidá. Rozhodně je pravdě blíží, že ve třetině okresů naší vlasti se ne najednou a ne všechny toky vylily ze břehů. A že i na rozvodněných tocích je mnoho míst, kde příval vody nezpůsobil žádné vážné problémy či škody. A že lidé si pomáhají. Pomáhají zejména hasiči, vojáci, záchranáři a spousta dobrovolníků, pomoc poskytují mnohé firmy, instituce, mnoho dobrých aktivních lidí organizuje i prostřednictvím médií dobročinné akce, sbírky..... Rychlá pomoc přichází i ze zahraničí (chvála Bohu, že přijímat pomoc ze „západu“ nám už dnes nikdo nezakazuje). Takové zprávy jistě potěší. Smutek, zmatek a beznaděj pak ustupují, lidem se vrací naděje a optimismus, rozplývají se chmury. Lidem v neštěstí pomáhat, těšit je, dodávat naději, to je ta správná cesta. To je úkol především nás, křesťanů. Jakkpak se nám dařilo využít této velké příležitosti pro konání skutků dobra?

Při všem zlém co člověk s přívalem vody prožívá, mají tyto i další podobné události také pozitivní účinky. Lidé jakoby procitají, zvedají hlavy ze svých promáčených vavříků, spojují se v neštěstí, objevuje se sounáležitost, ochota pomáhat si. Sousedé zapomínají na zášť a nesváry, obětují se pro druhé prací i majetkem, neptají se jestli jejich pomoc, jejich peníze obdrží komunist, křesťan, republikán nebo cikán, ale dávají a pomáhají. Spousty dobrovolníků, záchranářů, hasiči, vojáci, také starostové, úředníci, ministři i vláda, všichni s velkým nasazením pracují či organizují pomoc. Až s překvapivou mohutností se odkrývá добрota lidských srdcí. Pomineme-li pár nešťastníků, kteří se neštítí vydělávat na lidském neštěstí, můžeme konstatovat, že letošní velká voda to co našemu národu vzala na majetku, to mu přinesla jako zisk v podobě vyburcované a pročištěné morálky. Je to velmi příjemné zjištění, že v době typické horečným úsilím jednotlivců při hromadění soukromých majetků se najde mnoho spoluobčanů ochotných také dávat ze svého, zajímat se, pomáhat. Lze tedy konstatovat, že voda byla i tentokrát životodárná neboť, i když nepřímo, zavlažila a oživila v nás lidskost v nejlepší slova smyslu.

Bůh je velmi moudrý. Všechno dokáže využít pro dobro člověka. Škoda jen, že mu tak málo nasloucháme, že jeho slovu tak málo rozumíme, že si tak málo pamatujeme. Jsme tak nepoučitelní, stejně jako generace před námi, že občasné „spláchnutí“ zřejmě potřebujeme. Přesto věřím, že Bůh není přísný vychovatel, že se nemstí za naše hříchy, vím, že je nesmírně starostlivým otcem. I když v sklepích a v bytech máme ještě pach povodňové vody, plíseň a nekonečné vlhko, vím, že Bůh nás nesmírně miluje.

(PeM)

K ZAMYŠLENÍ**POZDRAVENÍ POKOJE****I.**

Bylo to koncem šedesátých let, krátce po zavedení změn v liturgii po II. vatikánském koncilu, kdy jsme si při mši svaté začali podávat ruce - jako pozdrav pokoje.

Tou dobou jsme jeli do Prahy na zájezd. Měli jsme několik hodin volna a mohli se volně pohybovat po městě, každý za svým cílem. Pamatuji si, že to byla neděle a my jsme chtěli vyhledat kostel, kde bychom se mohli zúčastnit mše svaté. Vzpomněli jsme si, že na Vinohradech je chrám Božského Srdce - a že si tam tedy dojedeme tramvají.

Mně, nevím z čeho, strašně rozbolela hlava a tak jsme byla taková mrzutá.

Čekáme na tramvaj; když přijela, já s manželem, ve snaze rychle se dostat dovnitř, jsme nastoupili dveřmi pro vystupování. Tenkrát ještě jezdili průvodčí. Ta naše nás zrovna viděla a začala strašně nadávat. Ve snaze, abych se nějak omluvila, jí říkám: „Nezlobte se, my jsme z vesnice“. Ale to jsem si dala. Bylo to ještě horší. Rozladilo mě to ještě víc, ale naštěstí jsme už brzy vystupovali.

Vejdeme do chrámu a já byla jak hromádka neštěstí. Při mši svaté jsem se ani nemohla soustředit, stále jsem musela myslet na tu nepříjemnou průvodčí. Mše svatá pokračovala až k „Otče náš“ a pak k pozdravení pokoje. Otočila jsem se vlevo, kde seděla starší paní, a podala jsem jí ruku. Ona se na mne s hezkým úsměvem podívala, oběma rukama uchopila mou podávanou ruku a tak upřímně mi ji stiskla. Zapůsobilo to na mne jako balzám. Byla jsem jak znovuzrozená, veškerá mrzutost ze mne spadla a já jsem si uvědomila, že kvůli této příjemné paní jsem dokázala odpustit té nepříjemné průvodčí.

Dodnes na tuto příhodu vzpomínám a v duchu děkuji té neznámé, která mi nevědomky tak pomohla.

II.

Před více jak dvaceti lety jsme byli na svatbě mému bratrovi. Oddával je takový dobrosrdečný kněz. Měl ve zvyku při takovýchto výjimečných příležitostech při „pozdravení pokoje“ obejít všechny lidi v kostele a všem podat ruku.

Jak už to tak v životě chodí, ne všichni příbuzní jsou vždy věřící lidé. Po skončení mše svaté ke mně přišel švagr, ateista, a s radostí mi sděloval, že se mu ještě nikdy nestalo, aby mu farář podal ruku. Tak mocně to na něho zapůsobilo.

III.

Byl pohřeb. Chtěla jsem se též zúčastnit, ale už ani nevím z jakého důvodu, přišla jsem dosti pozdě - mše svatá byla snad už v polovině. Zůstala jsem stát vzadu v kostele a asi dva kroky za mnou stály dvě známé ženy (nevěřící) a něco si šeptaly. Liturgie mše svaté dospěla k pozdravení pokoje. Protože blízko mne nikdo nebyl, otočila jsem se ke dvěma ženám za mnou a podávala jim ruku. Jedna z nich se na mne podívala a povídá: „Co chceš?“. Odpověděla jsem jí: „Dávám Ti pozdravení pokoje“. A obě mi pak ruku podaly.

(Růžena Macháčková)

JACÍ JSME?

Jednání některých křesťanů dovede učinit rány na duši bližního, které dlouho bolí, než se zahojí. Někdy také vůbec ne!

Vím o případech, že někteří bratři, nebo sestry po těžkých zkušenostech přestali úplně chodit do kostela a jestli ještě věří, to ví jenom Bůh. Jsme křesťané a často se nám opakuje: „Cokoli jste jednomu z mých nejmenších učinili, mně jste učinili.“ Ale my jako bychom toto neslyšeli a často se chováme právě opačně. Dnešní bouřlivá doba nese tolik událostí, překvapení a stresů, takže alespoň my křesťané bychom si neměli navzájem život komplikovat, nýbrž ulehčovat, a to jak mezi sebou, tak mezi ostatními bližními.

Ze svého života mám zkušenost, že moji přátelé a známí, ačkoliv někteří jsou bez vyznání, nebo jiné víry než katolické, se chovají často lépe a čestněji než souvěrci.

Po absolvování několika poutních zájezdů to mohu opět znovu potvrdit.

Na závěr mi zbývá jen říci: **Díky Bohu, že moje víra zůstala zachována!**

(A. Macháčková)

Jakými slovy?

Která slova použít, když chci udělat radost?

Která slova použít, když chci dát štěstí?

Je nutné sdělovat přátelství?

Je nutné sdělovat svornost?

Je třeba říct, že dávám druhému svobodu?

Nebo je třeba podat ruku?

Jak říct, že chci dát Lásku?

Jak říct, že chci být něžná?

Je potřeba říct miluji Tě? Je to nutné vždy vyslovit?

Je to nutné říkat dětem?

Nebo ti mám třeba podat ruku?

Jak to mám říct? Jakými slovy?

A když neřeknu nic, když jednoduše mlčím?

Jestliže se na tebe jednoduše podívám

A jestliže se na tebe usměju

Tak vložím svou ruku do tvé

A ty uslyšíš ta slova

V mém tichu.

Blanka (19 let, zemřela na rakovinu kostí)

MOJE ZODPOVĚDNOST

Několikrát jsem v poslední době zaregistroval v našem farním společenství, v naší farní rodině něco, pro mě ne zcela běžného. Všichni společně jsme se přihlásili k zodpovědnosti za zlo páchané na tomto světě. Věta řečená během událostí zasouvající její obsah někam do pozadí, hluboko, tam kde není vidět. Tak je to jistě správné. Význam okamžiků jakým je svátost biřmování a Svatovojtěšská slavnost znamená pro věřícího člověka hodně a zmiňovaná věta tvoří pouhou součást vlastních obřadů.

Přesto z nějakého důvodu uvízla tato slova v mé paměti a občas se vynoří. Asi proto, abych mohl přemýšlet o jejich obsahu. Proč se vlastně my, lidé zavrhuje zlo se svými příčinami a důsledky, lidé kteří se někdy tváří, jakoby mezi jejich žitím a zlem ležel hluboký příkop, hlásíme k zodpovědnosti a část zla našeho světa? Možná proto, že si jsme plně vědomi svého trvalého, nikdy nekončícího zápasu o dobro a potlačování jeho protikladu. A nejen to. Jako pozitivní se mi jeví i fakt schopnosti tuto skutečnost přiznat

přímo mezi sebou a tím i s potřebnou pokorou a důvěrou před Bohem.

„Otče já se snažím žít podle Tvých doporučení, ale ne vždy se mi to daří. Často nade mnou vítězí vztek, lenost, slabost, nedostatek odvahy, jedním slovem zlo. Jakoby někdo přiškrtil tepnu, kterou ke mně proudí míza Tvé lásky. V tom okamžiku se Ti vzdaluji, ale jak jen to půjde, chci se k Tobě vrátit. Prosím, nenechávej mě v samotě!“

Někteří z nás překonávají to, co pojmenováváme jako zlo velice snadno a ani si tuto skutečnost neuvědomují. Dalo by se říci, že jsou šťastní. Někteří naopak nejsou úspěšní ani při mobilizaci veškerých svých sil a toho čím jim pomáhá Bůh. Patříme-li do první skupiny, snažme se pomáhat druhým. Ať už pomocí fyzickou, radou, povzbuzením nebo modlitbou. Patříme-li do skupiny druhé, pokusme se alespoň občas se s důvěrou obrátit ke svým bližním, vždyť i jejich prostřednictvím můžeme vnímat Boží přítomnost a podporu.

(RM)

Krásnou báseň o lásce napsala jedna americká dívka a nazvala ji

„Věci, které jsi neudělal“

Pamatuješ se na den, kdy jsem si půjčila tvé nové auto a rozbila ho?

Myslela jsem si, že mě zabiješ, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem tě táhla na pláž, a ty jsi říkal, že bude pršet? A přšlo.

Myslela jsem si, že mi budeš vyčítat: „Vždyť jsem to říkal!“ Ale ty jsi to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem se vyzývavě bavila s jinými kluky, abys žárlil? A tys žárlil.

Myslela jsem si, že mě necháš, ale tys to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem jednou vyklopila dort s jahodami na kobereček tvého auta?

Myslela jsem, že mi jednu vrazíš, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem Ti zapomněla říct, že na slavnost máme přijít ve večerních šatech, a tys přišel v džínách?

Myslela jsem si, že mě opustíš, ale tys to neudělal.

Ano, je tolik věcí, které jsi neudělal.

Naopak, měl jsi se mnou trpělivost, měl jsi mě rád, chránil jsi mne.

Je tolik věcí, za které jsem tě chtěla prosit o odpuštění, kdyby ses vrátil z Vietnamu.

Ale ty ses nevrátil....

Je jedno zlaté pravidlo:

Žijeme svůj život jen jednou. A proto nic neodkládejme, poskytněme hned – všechno dobro, které můžeme vykonat, každou něžnost, kterou můžeme někomu projevít. Nečekejme na později, nezanedbávejme to, protože nežijeme na světě dvakrát.

(Bruno Ferrero,

Příběhy pro potěchu duše)

PRO DĚTI

Ahoj děti!

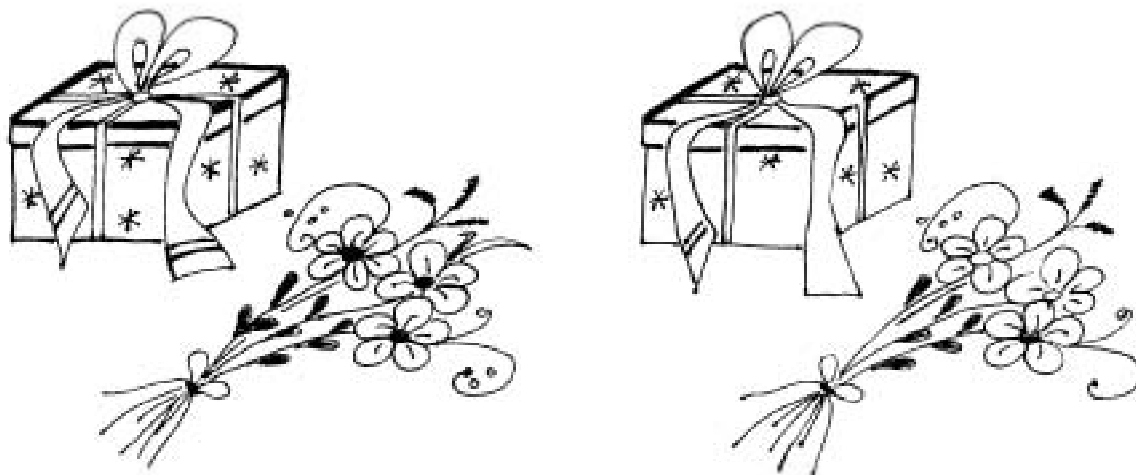

Každý z nás jistě dobře zná atmosféru dne, kdy někdo z našich blízkých slaví narozeniny. Snažíme se být k němu pozorní a milí, připravíme si nějaký drobný dárek nebo kytičku, abychom mu udělali radost. Už brzy oslaví narozeniny někdo, kdo je velice blízký nám všem, kdo nás všechny objímá ve své mateřské náruči - **Panna Maria**.

Zkuste se zamyslet, jaký „dárek“ byste dokázali Panně Marii na pouť přinést. Jestli se vám podaří něco dobrého vykonat doma, pomoci rodičům nebo sourozencům a kamarádům nebo cokoliv jiného, to už záleží jen a jen na vás.

Věřím, že nápadů budete mít spoustu.

Ještě než si s tím začnete lámat hlavu a vymýšlet čím Pannu Marii potěšíte, podívejte se na tyto 2 obrázky. Jsou téměř stejné. Liší se pouze v

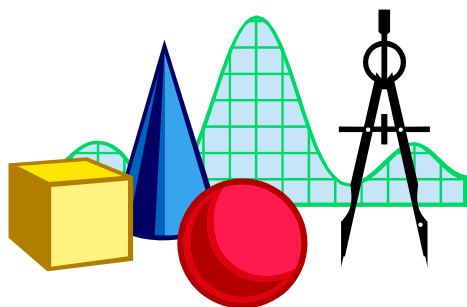

8 drobnostech. Najdeš i Ty všech 8 rozdílů??

Jen vám chci připomenout, abyste nezapomněli na první dětskou mši svatou v novém školním roce přinést výsledek svého snažení o prázdninách (košík s kytíčkami). Pokud se Vám dařilo, tak v dobrém vytrvejte i nadále.

Pro starší:

Už jen pár dnů a skončí prázdniny. Začne zase nový školní rok. Zkus ho, stejně jako jsme začali život, začít ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého! Už jistě chápete, že vše kolem nás podléhá řádu a že bez řádu se nedá dlouho být. Celý den se dá pokazit, nevstanu-li ráno včas. Když nestačím ani udělat kříž. Když ještě s rohlíkem v puse dobíhám autobus. Pán Ježíš nám ukázal, jak žít. Že je čas spánku, čas práce, čas modlitby, čas odpočinku, čas samoty, čas společenství, čas pro druhé, čas mého setkávání s Pánem....

Vystup ze svého pohodlí a vydej se na stezku vytrvalosti a poslušnosti s pevným rozhodnutím,

že **CHCI:**

- každý den
- začít modlitbou
 - udělat někomu radost
 - naučit se něčemu novému
 - překonat svou lenost
 - všimnout si, kdo potřebuje pomoc
 - mít pro druhého pěkné slovo
 - splnit svoje povinnosti
 - být radostný
 - zazpívat si
 - poděkovat za jídlo
 - být svědkem Kristovým

(já)